

Tuomas Yläjuurakko

Lyö maahan ...

Vakaumus vastaan muu maailma

Lyö maahan ...

Vakaumus vastaan muu maailma

Liian usein ajatuksena on ollut:

"Sananvapaus kuuluu minulle - muttei sinulle."

- -

Jehovan todistajat ovat olleet eturintamassa taistelemassa tämän kallisarvoisen vapauden puolesta. - -

Vapautta rakastavien ihmisten on vaikea ymmärtää, miksi jotkin hallitukset eivät halua antaa tätä vapautta kansalleen ja jotkin uskonnot jäsenilleen. Ihmisiltä on näin riistetty yksi heidän perusoikeuksistaan, ja monet joutuvat eri puolilla maailmaa kärsimään tämän vapauden tukahduttamisesta.

Herätkää! 22.7.1996 s.5

Tuomas Yläjuurakko

LYÖ MAAHAN ...

Vakaumus vastaan muu maailma

Versio 05

Copyright © 2011 Tuomas Yläjuurakko

Kustantaja:

BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-318-303-2

SISÄLTÖ

Lukijalle -----	9
Pappi matkustaa rintamalle -----	11
Miksi pappi halusi rintamalle? -----	13
Vierailu rintamalla -----	19
Käynti entisellä kotitilalla -----	31
Valmistautuminen vihollisen hyökkäykseen -----	42
Vihollinen hyökkää -----	45
Perääntyminen -----	54
Paluu siviilielämään -----	66
Riekkinen tapaa Vuokko Kosken -----	76
Tutustuminen ja seurustelu -----	83
Kosinta, kihlautuminen ja häät -----	87
Yhteinen elämä alkaa -----	90
Tietoa uudesta maailmankatsomuksesta -----	94
Raamatun tutkiminen alkaa -----	99
Kiinnostus Raamattua kohtaan vahvistuu -----	113
Vuokko lisääntyvän tiedon tasalla -----	119
Lumoava tulevaisuus paljastuu -----	121
Seurakunta ja kokoukset -----	134
Jumalan järjestö maanpäällä -----	136
Elämä alkaa asettua uuteen suuntaansa -----	152
Suunnanmuutos vaatiikin vielä aikaa -----	157
Eri uskontokuntien vertailua -----	161
Muutto uuteen kotiin -----	164
Vihkiytyminen ja kaste -----	166
Uusi seurakunta -----	168
Vuodet vierivät lapset varttuvat -----	173
Raimo alkaa tehdä omia havaintojaan -----	178
Raimon ymmärrys ja kiinnostus alkaa lisääntyä -----	184
Kansainvälisiä konventteja -----	196
Uskoa koetteleva oppimuutos -----	199
Tuomio vakaumuksen vuoksi -----	202
Vankilaan vakaumusta vahvistamaan -----	209
Vangin elämään sopeutumista -----	214
Vangin tarpeista huolehditaan -----	220

Suota piuhaamaan -----	227
Suolta sisätöihin -----	232
Julistus- ja opetustehtäviä -----	234
Sisätoista jälleen ulkotöihin -----	242
Vankisiirtolaan -----	243
Paluu vapauteen ja muutto tarvesuorialueelle -----	245
Nuoruudenihastus aiheuttaa levottomuutta -----	248
Luottamustehtävä -----	251
Kokemuksen tuomaa opastusta -----	259
Sananjulistusta ja odotettua postia -----	264
Raimo tapaa Pirjo Heslinin -----	269
Jatkuuko tutustuminen? -----	275
Salaperäisyyttä ja vedonlyönti -----	278
Tulisiko seurustelua sittenkään jatkaa? -----	284
Seurustelu tulee julki -----	288
Kihlautuminen -----	296
Asunnon hankinta -----	298
Vihkiminen ja hääjuhla -----	302
Yhteinen elämä alkaa lopun lähestyessä -----	306
Maailmanlaajuinen varoitussanoma -----	309
Varoitus petollisista uskonnoista -----	312
Tavoitteena tienraivaus -----	315
Henkilökohtaista opastusta elämänratkaisuihin -----	317
Huoli ymmärtämättömistä ihmisistä -----	321
Toteutuvatko vuoteen 1975 asetetut odotukset? -----	325
Suhtautumista lopun ajankohtaan täsmennetään -----	331
Lapin luonto lumoa -----	337
Postikortti osoittaa jälleen voimansa -----	342
Kuolema koettelee -----	343
Erimielisyyttä opetusten merkityksestä -----	347
Lopun viipyminen aiheuttaa pohdintaa -----	349
Elämä alkaa normalisoitua lopun viipyessä -----	357
Uhkaavia ja tarpeellisia muutoksia -----	359
Seurakunta vahvistuu ja saa uuden valtakunnansalin -----	363
Ongelmia vastuu- ja tehtävänimityksissä -----	366
Menetyksiä seurakunnassa -----	372

Ahdistus ja riittämättömydentunne uhkaa riistää ilon -----	374
Haluttomuutta keskustella opetusten merkityksestä -----	380
Erilaiset elämänarvot aiheuttavat vieraantumista -----	382
Pikkuveli aiheuttaa huolta -----	386
Elämän normalisoituminen jatkuu -----	388
Elämä kuljettaa -----	393
Tieto tuskaa tuo -----	397
Jehovan todistajat väärä profeettako? -----	399
Tutkielman merkitys? -----	408
Aikaisempien opetusten kertaamista -----	411
Ensimmäinen kirje Seuralle -----	417
Vuoden 1914 sukupolvi -----	421
Tiukkapipoinen idealisti -----	427
Oma mökki -----	429
Sopimaton mielipide -----	435
Oikaisutoimia -----	440
Oikaisutoimien kertaus -----	442
Toinen kirje Seuralle -----	450
Keskusteluja kierrosvalvojien kanssa -----	456
Perheellisäystä -----	463
Uusi koti -----	464
Tunnustusta tehdystä työstä -----	465
Suhteet sukulaisiin katkolla -----	466
Ihmeitäkö etsinnän ja pohdintojen lomassa? -----	471
Suhteet sukulaisiin katkeaa -----	474
Vuosituhat vaihtuu mutta loppu viipyy -----	476
Lehtijulkaisujen saaminen vaikeutuu -----	479
Kolmas kirje Seuralle -----	481
Tiedon saamista rajoitetaan -----	496
Neljäs kirje Seuralle -----	498
Nostalgiaa ja keskustelua pelastumisesta -----	505
Raamatun tulkintaa ”miten tahansa” -----	511
Kauniita sanoja ja kaksinaismoraalia -----	516
Kestääkö ”totuus” ajan kokeen? -----	525
Muutoksia työelämässä -----	529
Yhteys seurakuntaan hiipumassa -----	531

Vakava oppimuutos kirkastaa historiaa -----	533
Elpynyttä kirjeenvaihtoa -----	542
Kierrosvalvojan tapaaminen -----	545
Tilitystä menneistä vuosista -----	554
Muutos suhtautumisessa asevelvollisuuteen -----	556
Oikea suhde uskontokuntaan -----	560
Uskontokunta Jumalan viestintäkanavana -----	564
Raamatun lukemista ilman ennakkotulkintaa -----	567
- Jumalan valtakunta -----	567
- Vuosi 607 eaa. -----	568
- Ajanlasku -----	569
- Viimeiset päivät -----	576
- Ikuinen elämä -----	577
- Sielu -----	579
- Kolmiyhteinen Jumala -----	579
- Jumalan nimi -----	580
- Verensiirto ja elinsiirrot -----	582
- Entä muiden havainnot? -----	583
- Jumalan hyväksyntä -----	584
- Rakkaus -----	586
Lähimmäisenrakkaus käytännössä -----	588
Raimo vetoaa veljiinsä -----	594
Haave aidosta kristillisyydestä -----	604
Henkilöt -----	607
Lähdeluettelo -----	611
Jälkisanat -----	612

Lukijalle

Kirja kertoo totuuden etsinnästä. Päähenkilö on karjalaisen maatalon poika, Veikko Riekkinen, joka kodistaan sodan karkottamana ja sodan kauhut kokeneena kiinnostuu elämänkatsomuksesta, jossa ei hyväksytäkään sotaa. Tämän elämänkatsomuksen kerrotaan perustuvan Raamattuun, jonka tulkinnan mukaan maanpäälle on tulossa sodaton paratiisinkaltainen maailma ja vieläpä hyvinkin pian. Asia on niin kiehtova, että se ei voi olla herättämättä hänen kiinnostustaan. Varsinkin kun hänen luottamuksensa, paitsi maallisiin johtajiin, myös hengellisiin johtajiin on joutunut vakavasti epäilyksen alaiseksi. Asiaan perehtyminen johtaa siihen, että hänestä ja hänen vaimostaan tulee Jehovan todistajia.

Heidän esikoispojastaan Raimosta tulee kirjan toinen päähenkilö. Hänen kasvuaan ja kehittymistään vakaumukselliseksi Jehovan todistajaksi seurataan seuraavissa luvuissa. Nuori Raimo kritisoi ensin isänsä laiminlyöntejä perheestään, koska isä kokee ensisijaiseksi velvollisuudekseen uskontokuntansa tehtävät. Raimo mukautuu kuitenkin vallitsevaan tilanteeseen tajutessaan ja vakuuttuessaan uskontokuntansa sanoman vakavuudesta, ja sen opetusten jumalallisesta viisaudesta. Hänen tavoitteekseen tuleekin omistaa elämänsä uskontokuntansa sanoman julistamiseen. Luonteeltaan tunnollisena hän haluaa tehdä kaikki elämänratkaisunsa saamansa opetusten mukaan. Tunnollisuus alkaa kuitenkin tuottaa ongelmia. Hän joutuu omantunnonkriisiin, jonka seurauksena hän ajautuu polulle, joka johtaa hänet veljiensä ja ystäviensä karttamaksi.

Kirjan henkilöt ja tapahtumat ovat pääosiltaan todellisia. Henkilöiden nimet on muutettu ja paikkakunnat jätetty kertomatta, jotta kenenkään yksityisyyttä ei loukattaisi. Henkilöt sinänsä ovatkin kirjan toisijainen puoli. Tapahtumien ja uskonnollisten opetusten vaikutus ja seuraamukset on kirjan ensisijainen ja keskeisin puoli. Sotateknisissä kuvauksissa saattaa olla virheitä. Kirkkoherran käynti rintamalla on myös todellinen tapahtuma. Hänen toimiensa kuvaamisen tarkoituksena on auttaa lukijaa ymmärtämään, paitsi pappien opetusten vaikutusta, myös heidän inhimillisiä tunteitaan, kun he sodan aikana suorittivat raskasta tehtäväänsä kuoleman sanansaattajina. Salmisen perhe on fik-

tiivinen ja edustaa niitä perheitä, joille rintamalta tullut kuolemanvies-ti jouduttiin toimittamaan.

Kirjan tarkoitus ei ole hyökätä Jehovan todistajien uskontokuntaa vastaan, eikä väheksyä sen taitavasti johdettua toimintaa. Päinvastoin, kirjasta voi nähdä sen kiihkeän halun, jolla se on etsinyt totuutta. Tässä suhteessa se on ainutlaatuinen uskontokunta, kuten myös sen julkaisutoiminta, joka on yltänyt mittoihin, johon muut uskontokunnat eivät ole kyenneet. Onko se ainoa oikea Jumalan ohjauksessa oleva uskontokunta, joka opettaa Jumalan paljastamia totuuksia? Tämä on kirjan keskeisin kysymys, jota kirjan toinen päähenkilö, Raimo, päätyy epäilemään. Onko syyt epäilyksille aiheellisia ja perusteltuja, vai onko hän harhautunut tutkimuksissaan täysin väärille poluille? Näitä kysymyksiä lukija pohtikoon itse ja vastatkoon niihin itse. Muiden antamat vastaukset ovat merkityksettömiä, koska vain kukin itse voi tehdä ratkaisut omasta vakaumuksestaan, ja koska kukin itse kantaa myös ratkaisunsa seuraukset.

Tämän kirjan lukeminen voi johtaa kahteen vastakkaiseen päätelmään. Ensiksi: se voi innostaa etsimään totuutta ja tutkimaan laajemmin ja syvällisemmin elämän perimmäisiä kysymyksiä luottamatta ehdottomasti oman uskontokunnan opettamiin totuuksiin, tavoitteena aito oma perusteltu vakaumus. Toiseksi: se voi päinvastoin vahvistaa luottamusta oman uskontokunnan opetuksiin, koska yksilön mahdollisuudet ja kyvyt kyseenalaistaa niitä ovat kuitenkin rajalliset ja vajavaiset, ja koska niiden syvällinen tutkiminen saattaa tuoda vaikeuksia, omantunnonkriisin, perhesuhteiden rikkoutumisen, ystävien hylkäämisen, leimautumisen luopioksi ja yksinäisyydenpelon vanhuuden päviksi.

Asia on siis hyvin vakava, koska panoksena on koko ihmisen elämä, Jehovan todistajien mielestä jopa ikuinen elämä.

Tuomas Yläjuurakko vuonna 2011

Pappi matkustaa rintamalle

Juna pysähtyi jarrut kirskuen. Vaunuosasto alkoi tyhjentyä. Matkustajat olivat jo asemaa lähestyttäessä keränneet matkatavaransa ja nousseet vaunun käytävälle odottamaan junan pysähtymistä. Nyt junan pysähtyttyä vaunuosasto tyhjeni nopeasti.

Kirkkoherra Pajumaa nousi, otti naulakosta päällystakkinsa ja hyllyltä laukkunsa ja lähti kohti vaunun ovea. Vaunuosasto oli ensimmäisen luokan osasto. Matkustajat olivat olleet suurimmaksi osaksi sotilaita, vakavaimmeisiä upseereita. Joukossa oli ollut jokunen siviilihenkilökin, pukeutumisesta päätellen varakkaamman kansanosan edustajia, ehkä liikemiehiä.

Keskustelut matkan aikana olivat rajoittuneet joihinkin lyhyisiin kohteliaisuuksiin. Ehkä hänen papin asunsa oli aiheuttanut tämän pidättyvän suhtautumisen häneen. Toisaalta olihan sota-aika ja kaikkien mieli oli jännittynyt ja apea. Jälleen kerran oli pitänyt jättää jäähyväiset läheisille. Viimeisenkö kerran? Se ei voinut olla tulematta lähtijöiden mieliin. Ei myöskään Pajumaan mieleen. Hän päätteli vaisun tunnelman johtuvan siitä, ei siitä että häntä olisi erityisesti kartettu. Tämä karttamisajatus oli viime aikoina alkanut suorastaan vainota häntä. Ymmärsivätkö ihmiset lainkaan miten vaikeaa papin tehtävä oli nyt sota-aikana. Pidettiinkö heitä vain ja pelkästään pahanilmanlintuina, jotka toivat koteihin vain huonoja uutisia, kuoleman viestejä.

- Oletteko kirkkoherra Pajumaa, kysyi nuori sotilas hänen astuttuaan asemalaiturille.

- Olen, kyllä olen, havahtui Pajumaa sanomaan ja tarttui nuorukaisesta kädestä esitellen itsensä.

- Vuorinen, korpraali Vuorinen, vastasi sotilas hämillisesti puneh-tuen, koska ei odottanut näin ystävällistä kohtelua. - Olen saanut käs-kyn tulla kirkkoherraa vastaan ja viedä teidät rintamalohkomme ko-mentokeskukseen.

- Oikein hienoa, että tieto on tullut perille ja kyyti on näin järjestet-ty. Oikein hyvä, toisti Pajumaa osoittaakseen kiitollisuuttaan nuorelle sotilaalle.

Asema-aukiolla oli pysäköitynä musta henkilöauto. Oikein bensii-nillä käyvä auto. Ei mikään epävarma häkäpönttöauto. Tämä havainto

helpotti hieman sitä jännitystä, joka oli vähitellen alkanut nousta hänen tajuntaansa. Sodan läheisyys alkoi vähitellen tulla todeksi. Ympäristä oli armeijan linja-autoja ja miehistökuljetukseen varustettuja kuorma-autoja. Samaisella junalla saapuneet sotilaat olivat juuri siirtymässä näihin autoihin. He olivat menossa sotimaan, totesi Pajumaa vakavana, tappamaan tai tulla tapetuksi. Nyt täytyy pitää ajatukset kurissa, ei pidä ruveta turhaan dramatisoimaan asioita. Olihan sota pysähtynyt jo pidemmäksi aikaa paikalleen, joten kyse oli enemmänkin valvontatehtävästä, päätteli Pajumaa. Jospa se päättyykin näin, tyynytteli hän itseään.

Auto lähti pehmeästi keinahdellen liikkeelle. Hän oli asettunut takapenkille. Kuljettaja oli laittanut hänen takkinsa ja laukkunsa tavaratilaan. Nyt hän hieman harmitteli, että laukkukin oli tullut laitettua tavaratilaan. Matkan aikana olisi ollut hyvä vielä silmäillä puhetta, jota hän ei ollut kehdannut ottaa esiin junassa. Olisivat ehkä vain suotta kyselleet, mitä aion puhua sotilaille, jos olisi tullut puhe matkan tarkoituksesta. Niin ajattelin junamatkan alussa, mutta tuskin kukaan kuitenkaan olisi mitään kysynyt, vaikka olisin puhetta sielläkin kerrannut. No, eipä viitsi häiritä kuljettajaa. Katsellaan nyt sitten miltä tällä näyttää, päätti hän alkaen seurata auton ikkunasta avautuvia näkymiä.

Kaupunki jäi vähitellen taakse ja siirryttiin maaseudulle. Taloissa näytti olevan väkeä ja niiden peltoja oli viljelty. Viljapeltujen sato oli hiljattain korjattu talteen, mutta perunasato näytti vielä odottavan korjaamistaan. Sota ei ollut vaurioittanut pahemmin asumuksia, vaikka sodan jäljet olivatkin havaittavissa. Maaseutu oli perussuomalaista maaseutua, kaunista rauhoittavaa maalaismaisemaa.

Miten meidän käy? Joudummeko luopumaan näistä viljavista maisista? Joudummeko luopumaan peräti itsenäisyydestämme? Monet kysymykset olivat viime aikoina nousseet hänen mieleensä ja paljon kotipitäjän väki häneltä näitäkin asioita kyseli. Vakuuttaa piti, että kyllä tästä selviämme, mutta ehkäpä ihmiset olivat alkaneet huomata hänenkin epävarmuutensa. Vakuuttelu ei mitä ilmeisimmin ollut kovin vakuuttavaa. Varsinkin sen jälkeen, kun ...

Auto oli saapunut puomille, jossa oli vartioasema. Tienvarressa oli suuri kilpi, jossa luki: ”*Sotatoimialue*” Kuljettaja poistui autosta esittämään lupapapereita vartiosotilaille. Sotilaat aukaisivat tavaratilan ja

kurkistivat myös ikkunasta auton sisään. Nähdessään takapenkillä istuvan papin, tekivät he kunniaa ja nostivat puomin. Kuljettaja palasi autoon ja matka jatkui.

- Oliko luvat kunnossa, kysyi Pajumaa.

- Oli ne, ei mitään ongelmia, vastasi kuljettaja ja jatkoi kertomalla, miten rintaman läheisyydessä on ollut monenlaista epämääräistä kuljijaa ja tihutyöntekijää.

- Ovatko ne olleet desantteja vai vakoojia vai miten niitä kutsutaan?

- Semmoisia ne on vissiin olleet, vastasi kuljettaja.

Pajumaa havahtui muistaessaan, että hänen henkilöpaperinsa olivat tavaratilassa olevassa laukussa. Jos sattuisi jotain, vaikkapa joku väijytys ja laukku jäisi autoon, ei hänellä olisi lainkaan elintärkeitä henkilöpapereita. Ne täytyy muistaa ottaa laukusta pikkutakin povitaskuun heti, kun ollaan perillä.

- Onhan sinulla ase, kysyi Pajumaa.

- Tavaratilassa on pystykorva, siis sotilaskivääri, vastasi kuljettaja varmalla äänellä.

Aseeseenkö minäkin siis turvaan, pohdiskeli Pajumaa jotenkin hämillään tuon pelkoa osoittaneen kysymyksensä johdosta.

Matka jatkui suurten peltoaukioiden halki. Yhä enemmän alkoi näkyä poltettujen talojen mustuneita savupiippuja, jotka olivat kuin muistomerkkejä siinä olleesta asumuksesta.

Miksi minä tänne halusin, alkoi Pajumaa pohtia. Katsoivat kummissaan, kun esikunnassa olin käynyt lupa-anomuksen jättämässä. Meidän pitäjän poikia haluan käydä tervehtimässä ja rohkaisemassa, oli hän syyksi kertonut. Koska sota oli pysähtynyt asemasodaksi, eikä välitöntä vaaraa ilmeisesti siis ollut, oli lupa myönnetty. Hän tiesi tarkalleen mihin hän halusi. Heidän pitäjänsä poikia oli kyllä useammasa muussakin paikassa. Miksi hän halusi juuri tähän nimenomaiseen paikkaan?

Miksi pappi halusi rintamalle?

Pajumaa istui kirkkoherranviraston huoneessa, joka oli ollut hänen työhuoneensa jo kahdenkymmenen vuoden ajan. Hän oli viihtynyt työssään erittäin hyvin. Pitäjän väki oli ottanut hänet hengelliseksi

isäkseen. Hän oli nykyisin varauksetta heidän luottomiehensä. Lukuun ottamatta luonnollisesti niitä, jotka eivät kuuluneet seurakuntaan. Niitä olivat kommunistimieliset ja erään uskonlahkon pieni ryhmä. Tosin olivat jotkut niistäkin joissakin vaikeissa tilanteissa kääntyneet hänen puoleensa, eikä hän heiltäkään apuaan ollut kieltänyt.

Kesä oli kääntymässä kohti syksyä. Heinätyöt oli pääosin saatu tehtyä. Hänkin oli ollut vaimonsa kanssa auttamassa perhettä, jonka isä oli rintamalla ja lapset olivat vielä niin pieniä, ettei heistä ollut paljoa avuksi. Heinät oli kuin olikin saatu sielläkin korjattua. Sen hän oli huomannut kuinka kova työrupeama sekin oli ollut. Ja se oli vain yksi pieni osa niistä töistä, joita tilan hoito vaati. Kuinka hän pärjäisi tilanhoitajana, oli jäänyt askarruttamaan häntä. Vaimon kanssa asiasta puhuessaan oli vaimo muistuttanut, että kaikki työt vaativat osaamista ja ovat ammatti-ihmisten töitä. Heilläkin voisi olla vaikeuksia tämän sinun työsi hoitamisessa, oli vaimo todennut. Miten nuo vaimot ovatkaan viisaita, Herran lahja, oli Pajumaa huokaissut.

Kanslisti, rouva Saarni, koputti oveen ja toi päivän postin. Pelon kouraisu vatsanpohjassa jälleen. Posti on alkanut suorastaan pelottaa häntä. Jonkun kerran posti oli tuonut rintamalta ikäviä uutisia. Hänen seurakuntansa perheen poikia oli kaatunut ja hänen oli täytynyt viedä suruviesti perheeseen. Ymmärtääköhän kukaan kuinka kova paikka se on myös papille, tämän viestin viejälle. Mutta se on minun tehtäväni ja minun, juuri minun, se on tehtävä. Minä olen paras henkilö viemään tämän viestin näille perheille. Vai olenko? Minun on oltava!

Pajumaa havahtui näistä ajatuksistaan, huomattaessaan kanslistin seisovan edelleen hänen pöytänsä vieressä.

- Kiitos. Onpa postia jälleen runsaasti. No, se merkitsee, että meitä tarvitaan, hymähti Pajumaa kanslistille.

- Tarvitseeko kirkkoherra apua postin selvittämisessä?

- Enköhän minä tästä selviä, mutta jos tarvitsen apua, pyydän sitä sitten. Palataan asiaan, jos siltä näyttää, sanoi Pajumaa huolettomasti.

Ennen sotaa kanslisti kävi läpi kaiken postin ja antoi kirkkoherralle ne postit, joihin hänen tarvitsi puuttua. Mutta nyt asia oli toinen. Turvallisuussyistä postia ei saanut avata kukaan muu kuin kirkkoherra. Tällainen käytäntö oli otettu käyttöön, jottei mitään ikäviä ja vahingollisia asioita lähtisi leviämään pitäjään ennen aikojaan. Näinä aikoina

oli vielä se vaara, että mitättömämpikin asia alkaa kasvaa liian suureksi ja aiheuttaa ihmisille suotta huolta ja murhetta. Sitä oli kyllä muutenkin aivan tarpeeksi, joten tällainen epävirallinen ennakkosensuuri oli Pajumaan mielestä vain eduksi kaikille.

Mutta sitten postin kimppuun. Pajumaa lajitteli postin. Yhteen kasaan sanoma- ja muut lehdet. Toiseen kasaan seurakunnalle osoitetut kirjeet. Kolmanteen kasaan hänelle henkilökohtaisesti osoitetut kirjeet. Sanomalehden otsikot eivät sisältäneet mitään tavanomaisuudesta poikkeavaa. Se riitti sanomalehden osalta tässä vaiheessa. Seurakunnalle osoitettu posti oli tutkittu tuota pikaa. Sen voi antaa suoraan kanslistille jatkotoimia varten.

Mutta sitten tuo kolmas kasa. Siinä näytti olevan yksi kirje kenttäpostileimalla varustettuna. Sen Pajumaa jätti viimeiseksi. Muissa kirjeissä ei näyttänyt olevan mitään vakavaa, mutta niiden tarkempaan lukemiseen hän ei pystynyt keskittymään. Viimeiseksi jättämänsä kenttäpostileimalla leimattu alkoi jyskyttää hänen mielessään. Kädet vapisten hän alkoi avata sitä. Avattuaan arkin hän heti tajusi, tämä on jälleen yksi suruviesti. Ketä se koskee? Hän sulki silmänsä, jolloin rukous alkoi pulputa hänen mielessään. Jumala auta, anna heille keitä tämä viesti koskee voimaa kestää. Isä auta myös minua kestäämään ja olemaan tueksi ja avuksi heille, jotka ovat menettäneet poikansa tai miehensä. Tovin kuluttua Pajumaa avasi kyyneleiset silmänsä ja valmistautui ottamaan viestin vastaan.

Ikävä velvollisuuteni on ilmoittaa, että pitäjässänne kirjoilla oleva alikersantti Paavo Salminen on kaatunut suorittaessaan tehtäväänsä yhteiskuntamme turvallisuuden puolustajana.

Kaarlo Mannermaa, kapteeni, komppanian päällikkö.

Voi ei! Salmisen Paavo. Kuinka Aino tästä selviää pienen Jussin kanssa? Pajumaa oli vihkinyt Paavon ja Ainon ja kastanut heidän esikoisensa, joka oli jo kolmivuotias reipas poika, Jussi. He olivat kumpikin opettajia kirkonkylän kansakoulussa. Heidän kotinsa on koulun yhteydessä olevassa opettajille varatussa asunnossa. Kun Paavo lähti rintamalle jatkoi Aino opettajan toimessa edelleen. Johtajaopettaja Nurmisen kotiapulainen hoiti myös Jussia kun Aino oli opetustyösään koululla. Paavo ja Aino olivat aktiivisesti mukana seurakunnan työssä. Siitä Pajumaa oli ollut heille hyvin kiitollinen. Sen myötä heis-

tä oli tullut hänelle hyvin läheisiä. Hän koki heidät kuin omiksi lapsikseen. Tunne oli erityisen voimakas ehkä siksi, koska hän oli menettänyt oman poikansa talvisodassa, jo heti sen ensimmäisinä päivinä. Läheinen ystävyys Paavon ja Ainon kanssa oli suuri lohtu myös hänen vaimolleen, jolla oli aika-ajoin hyvin suuria vaikeuksia päästä irti häntä vainoavasta surusta ja ikävästä. Poika oli ollut heidän ainokaisensa.

Koulu on vajaan kilometrin matkan päässä kirkkoherranvirastosta. Koska viesti on vietävä? Hetikö? Ei, vasta koulupäivän päätyttyä. Kello oli nyt hieman yli yhden ja viimeisimmät luokat lopettavat opiskelun kolmeen mennessä. Oli siis vielä hieman aikaa valmistautua ja tsaantua tästä tunnekuohusta, pohdiskeli ahdistunut Pajumaa.

Aino keräili oppilaiden vihkoja laukkuunsa. Oppitunti oli juuri päättynyt ja oppilaat olivat lähteneet koteihinsa. Viimeisellä tunnilla oli ollut koulun viides ja kuudesluokkalaiset. Opettajien vähyyden vuoksi luokkia oli täytynyt yhdistää niin, että samanaikaisesti opetettiin kahta luokkaa. Viides luokka oli ainekirjoitustunnilla ja kuudes historiantunnilla. Yllättävän hyvin toiset pystyivät keskittymään kirjoittamiseen, vaikka samanaikaisesti luokassa puhuttiin historiaan liittyvistä asioista. Tämän Aino oli yllättäen helpottuneena pannut merkille. Aluksi hän oli suhtautunut hyvin epäillen tällaisen kahden samanaikaisen opetuksen onnistumiseen. Mutta hyvin mukautuvaisia lapset näyttivät olevan.

Historiantunnilla oli aika-ajoin mahdollisuuksia puhua myös sotaan liittyvistä asioista. Nämä toisella kymmenellä ikävuodellaan olevat lapset olivat jo hyvin tietoisia sodan kauheuksista. Joidenkin veljet ja isät olivat rintamalla ja heistä oli aistittavissa alakulo ja pelko. Jotkut pojat, joilla ei ollut tällaista kipeää suhdetta sotaan, olivat hyvin innokkaita puhumaan kaikesta sotaan liittyvästä, kuten lentokoneista, tykeistä, panssarivaunuista, pommeista ja kaikesta muusta tällaisesta teknisestä puolesta. Myös kaikille annettu kehoitus valppauteen vakoojien ja desanttien suhteen innosti näitä poikia kovasti, mutta herätti erityisesti tytöissä suurta pelkoa. Nyt syyslukukauden alettua koulumatkat tehtiin vielä valoisaan aikaan ja siitä useimmat olivatkin hyvin mielissään.

Maailmassa on tapahtunut paljon erehdyksiä, joita ei enää luulisi lapsenkaan tekevän. Miten koukeroisia, etäisiä, kapeita, hankalia, kauas syrjään vieviä polkuja ihmiskunta onkaan kulkenut, pyrkiessään ikuisen totuuden perille, vaikka sen edessä on ollut suora tie, --

Kuolleet sielut, Nikolai Gogol v.1809-1852

Totuuden etsintä on kiehtovaa ja jännittävää kuin minkä tahansa aarteen etsintä. Tämän aarteen löytäminen on kiehtonut ihmisiä kautta vuosisatojen. Etsijät uskovat sen ratkaisevan ihmiskunnan ongelmat.

Ovatko Jehovan todistajat ainoana uskontokuntana löytäneet sen? Tähän johtopäätökseen tulee kirjan kertoman perheen isä. Miksi perheen poika alkaa kuitenkin epäillä isänsä löytämän aarteen aitoutta?

Kirja on romaanin muotoon kirjoitettu elämäkerta isän ja pojan totuuden etsinnästä. Kertomus pyrkii osoittamaan syyn totuuden etsintään, kuten myös syyn epäillä löydettyä totuutta. Se perehdyttää lukijan Jehovan todistajien teologiaan ja heidän oppihistoriaansa ainutlaatuisen yksityiskohtaisesti. Se havahduttaa huomaamaan, miten suuri vaikutus tällä teologialla on ihmisen elämään. Kuten myös sen, mitä ongelmia seuraa siitä, jos usko alkaa pettää.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi